

Arrest

nr. 223 529 van 3 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 197 431 van 4 januari 2018 omdat geen geloof wordt gehecht aan de door hem ingeroepen vluchtmotieven en omdat verzoeker over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als deze die hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, namelijk dat de taliban er ondertussen zeker van zijn dat hij spion is, dat hij en zijn gezin zullen worden vermoord indien hij terugkeert naar Afghanistan en dat twee van zijn broers werden gedood.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van de districtsautoriteiten en een brief van de dorpsouderen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in en herhalen van de door hem afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker speelt, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoeker en de door hem nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven niet vermogen om te buigen. Verzoeker brengt geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht plaatsen nu hij niet verder komt dan het tegenspreken en het bekritisieren van de gedane vaststellingen.

Verzoeker oppert dat hij de brief van de districtsautoriteiten en de brief van de dorpsouderen wel degelijk in origineel heeft neergelegd bij de DVZ en de commissaris-generaal derhalve onvoorzichtig en onredelijk tewerk is gegaan door te stellen dat verzoeker slechts kopieën heeft neergelegd.

De Raad stelt echter vast dat blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier, verzoeker, zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissing, bij de DVZ inderdaad slechts kopieën heeft bijgebracht van voormelde documenten. Verzoeker verklaarde overigens zelf dat hij deze documenten via messenger heeft ontvangen en de originele onderweg zijn met de post (verklaring volgend verzoek van 9 november 2018, punt 17). Verzoekers betoog mist dan ook elke ernst en feitelijke grondslag.

Verzoeker legt bij onderhavig verzoekschrift de originelen ervan neer, doch ook het in origineel bijbrengen van voormelde brieven vermag geen afbreuk te doen aan de in het kader van zijn eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Dient in herinnering gebracht te worden dat verzoeker met betrekking tot de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten dermate tegenstrijdige en incoherente verklaringen heeft afgelegd, dat daaraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo heeft verzoeker over het incident waarbij zijn broer door de taliban werd meegenomen en de ontwikkelingen die daaraan vooraf gingen dermate tegenstrijdige en incoherente verklaringen afgelegd, heeft hij weinig coherente versies doorheen zijn gehoren heeft gegeven van het incident waarbij zijn oudste broer door de taliban werd meegenomen en uiteindelijk vermoord, zijnde de directe aanleiding van haar vlucht, waren zijn verklaringen wat betreft het moment waarop hij zijn neef vertelde over zijn werk voor commandant Daud en deze neef hem vervolgens heeft verraden tegenstrijdig, bleken zijn verschillende verklaringen wat betreft de bezoeken van de taliban niet overeen te stemmen, en waren ook verzoekers verklaringen over de boodschap van de taliban aan zijn adres incoherent en tegenstrijdig.

De brief van de districtsautoriteiten en de brief van de dorpsouderen vermag bovenstaande niet in een ander daglicht te plaatsen. Deze brieven bevestigen immers hoogstens verzoekers afkomst uit het dorp Tutu in het district Sherzad, waaraan op zich echter niet wordt getwijfeld. Deze documenten bieden dan ook geen ondersteuning voor verzoekers voorgehouden problemen met taliban.

In de brief van de dorpsouderen vermeldt de broer van verzoeker wel dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft ten gevolge van problemen, doch deze getuigenis kan niet gezien worden als objectief bewijs van verzoekers problemen. Daargelaten diens vage omschrijving van verzoekers problemen waardoor dit sowieso geen bewijs vormt van de problemen die verzoeker beweert te kennen met de taliban, merkt de Raad op dat deze getuigenis is opgesteld door verzoekers broer, die geen onbevooroordeeld perspectief heeft ten opzichte van verzoeker en zijn problemen.

Waar verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, wijst de Raad er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit 's Raads arrest nr. 197 431 van 4 januari 2018 en uit de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming betreffende zijn veilig en redelijk hervestigingsalternatief.

Verzoeker wijst op de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch vermag hiermee niet aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder. De commissaris-generaal ontkent niet dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch motiveert dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie) blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift vermag op voorgaande analyse van de veiligheidssituatie geen ander licht te werpen. In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, toch blijkt duidelijk dat er in de stad Jalalabad geen "open combat" gevoerd wordt en dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Waar verzoeker opwerpt dat het voor hem onmogelijk is om er op een veilig manier te geraken vermits hij zou moeten reizen via Kabul dat blijkens de nieuwe UNHCR richtlijnen van augustus 2018 niet meer als veilig wordt beschouwd, dient opgemerkt dat, niettegenstaande verzoeker er enkel op doorreis zou zijn daar er geen intern vestigingsalternatief wordt voorgesteld in de stad Kabul maar wel in Jalalabad, uit deze recente richtlijnen niet blijkt dat het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld in Kabul dermate hoog is dat dit op zich een zwaarwegende grond zou vormen om aan te nemen dat elke burger in Kabul louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt.

Net zoals de richtlijnen van 2016, bevestigen de richtlijnen van 2018 dat er regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Nergens in de UNHCR richtlijnen van 2018, net zoals in die van 2016, wordt er evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. UNHCR is verder nog steeds van mening dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie diverse objectieve elementen in ogenschouw dienen genomen te worden om het reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict te evalueren, zoals het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; het aantal conflict gerelateerde incidenten; en het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad en de weg ernaar toe. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: "Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet." De nieuwe UNHCR richtlijnen vermogen hieraan geen afbreuk te doen.

Verzoekers betoog aangaande de moeilijke leefomstandigheden en de hoge werkloosheidsgraad in Afghanistan vermag geen afbreuk te doen aan de gedane vaststelling dat verzoeker over een veilig en redelijk (her)vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad gezien verzoeker, gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen. Zoals reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd aangegeven, betoogt verzoeker niet waarom hij, die niet enkel over de vaardigheden beschikt maar ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt, niet in een stad als Jalalabad aan de slag zou kunnen gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen. In dit opzicht wijst de Raad erop dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofd suggereren. Waar verzoeker opmerkt dat Afghanistan te kampen heeft met een aanhoudende droogte die een zware impact heeft op de agricultuur, merkt de Raad op dat deze elementen niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag noch onder het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont voorts geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofd het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Een loutere verwijzing naar de risicoprofielen zoals omschreven in de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018, en meer in het bijzonder naar het risicoprofiel van mannen op vechtbare leeftijd en van verwesterde personen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker wordt geviseerd en derhalve een verhoogd risico loopt. Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofd omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 april 2019, voert verzoekende partij aan dat zij thans een attest heeft ingediend van een neuropsychiater en dit attest moet meegenomen worden bij de beoordeling van haar relaas en vrees. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij tevens twee documenten heeft ingediend waaruit blijkt dat haar twee broers overleden zijn en zij meent dat indien deze stukken en haar psychologische toestand (PTSD) waren gekend bij de beoordeling van haar eerste verzoek de CGVS zeker tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat haar zaak teruggestuurd moet worden voor een grondig onderzoek. Verzoekende partij wijst er dienaangaande op dat haar nieuwe documenten afkomstig zijn van twee verschillende autoriteiten en er geen reden is waarom de CGVS deze documenten niet zou kunnen onderzoeken door contact op te nemen met de autoriteiten. Wat de subsidiaire bescherming betreft, stelt verzoekende partij dat haar dorp inmiddels is aangevallen door DAESH.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 18 april 2019 opgenomen grond.

Verzoekende partij legt ter terechtzitting een attest neer van neuropsychiater N.W. d.d. 12 juni 2019 waarin onder meer vermeld wordt dat verzoekende partij symptomen vertoont van depressie ten gevolge van een post-traumatische gebeurtenis gelinkt aan de dood van haar twee broers en de problemen met de taliban in Afghanistan.

Zonder afbreuk te willen doen aan de vaststelling die de neuropsychiater die dit attest opstelde op een bepaald moment bij verzoekende partij heeft waargenomen, blijkt nergens uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal dat verzoekende partij cognitieve problemen kent en/of moeilijkheden heeft gehad met het afleggen van verklaringen over de reden waarom zij internationale bescherming verzoekt. Ook ten overstaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde zij negatief op de vraag of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (adm. doss., stuk 8, vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ). Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoekende partij tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en die de onlogische verklaringen en tegenstrijdigheden kunnen verklaren.

Het attest kan evenmin als bewijs gelden voor de aangehaalde bedreigingen.

De neuropsychiater heeft zich hiervoor immers enkel kunnen baseren op de verklaringen van verzoekende partij, daar er aangenomen kan worden dat hij zelf geen ooggetuige was bij de beschreven feiten, waardoor dit attest geen uitsluitsel geeft over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Verzoekende partij wijst voorts op de documenten die zij heeft bijgebracht waaruit luidens haar moet blijken dat haar twee broers overleden zijn. Uit de brief van de districtsautoriteiten en de brief van de dorpsouderen neergelegd in het kader van haar huidig verzoek, kan zulks echter in geen geval worden afgeleid. Deze brieven bevestigen immers hoogstens verzoekers afkomst uit het dorp Tutu in het district Sherzad, waaraan op zich niet wordt getwijfeld. Deze documenten bieden dan ook geen ondersteuning voor de voorgehouden problemen van verzoekende partij met taliban. In de brief van de dorpsouderen vermeldt de broer van verzoekende partij wel dat verzoekende partij Afghanistan verlaten heeft ten gevolge van problemen, doch deze getuigenis kan niet gezien worden als objectief bewijs van haar problemen. Daargelaten diens vage omschrijving van de problemen van verzoekende partij waardoor dit sowieso geen bewijs vormt van de problemen die zij beweert te kennen met de taliban, merkt de Raad op dat deze getuigenis is opgesteld door de broer van verzoekende partij, die geen onbevooroordeeld perspectief heeft ten opzichte van verzoekende partij en haar problemen. Dient overigens in herinnering gebracht te worden dat verzoekende partij met betrekking tot de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten dermate tegenstrijdige en incoherente verklaringen heeft afgelegd, dat daaraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo heeft verzoeker over het incident waarbij haar broer door de taliban werd meegenomen en de ontwikkelingen die daaraan vooraf gingen dermate tegenstrijdige en incoherente verklaringen afgelegd, heeft zij weinig coherente versies doorheen haar gehoren gegeven van het incident waarbij haar oudste broer door de taliban werd meegenomen en uiteindelijk vermoord, zijnde de directe aanleiding van haar vlucht, waren haar verklaringen wat betreft het moment waarop zij haar neef vertelde over haar werk voor commandant Daud en deze neef haar vervolgens heeft verraden tegenstrijdig, bleken haar verschillende verklaringen wat betreft de bezoeken van de taliban niet overeen te stemmen, en waren ook de verklaringen van verzoekende partij over de boodschap van de taliban aan haar adres incoherent en tegenstrijdig.

Het verwijt dat de commissaris-generaal *in casu* geen onderzoeksdaden heeft verricht en hij de twee verschillende autoriteiten had kunnen contacteren om zich te vergewissen van de toedracht van de problemen van verzoekende partij, kan niet worden aangenomen nu de commissaris-generaal de documenten die verzoekende partij indiende heeft onderzocht, zoals blijkt uit hetgeen vooraf gaat.

De Raad benadrukt voorts dat de bewijslast in beginsel berust bij de verzoeker om internationale bescherming die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit 's Raads arrest nr. 197 431 van 4 januari 2018, uit de bestreden beslissing en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, dat verzoekende partij over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Met de loutere stelling dat Daesh haar dorp inmiddels heeft aangevallen, brengt verzoekende partij geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende haar veilig en redelijk hervestigingsalternatief.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS